

ไม่เห็นตถาคต

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๒๗๕. นะ

ถาม : ข้อ ๑๒๗๕. เคยอ่านพบว่าท่านอาจารย์เคยศึกษาธรรมะของท่านหนึ่ง ขอถามอาจารย์ว่าคำสอนนั้นถูกหรือผิดครับ

(คำถามเขาบอกว่า)

ผมเคยอ่านพบว่าท่านอาจารย์เคยศึกษาธรรมะของพระองค์หนึ่ง มีธรรมหลายตอนที่ชาวพุทธจำนวนมากสนทนากันว่าขัดกับคำสอนของพระพุทธเจ้าหรือไม่ กระผมจึงฟังท่านอาจารย์สงบช่วยเปิดทางและชี้ทางที่ถูกให้หายสงสัยในเรื่องนี้ ควรพิจารณาอย่างไรแล้วแต่พระอาจารย์จะเมตตา หากคำถามไม่ควรถาม กระผมขอมาพระอาจารย์ล่วงหน้า ณ ที่นี้ ข้อธรรมที่ถกเถียงกันไม่เป็นที่ยุติได้ มีตัวอย่างดังนี้

(ในตำราของเขานะ)

๑. พระสูตรทั้งหมดที่เกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด เมื่อพระพุทธเจ้าท่านสอนเกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะนั้น ท่านก็โกหกประชาชนและภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย เพราะท่านจำเป็นต้องเอออวยเรื่องทาน ศีล สมาธิ ฤทธิ์ อภิญญา ชาตินี้ ชาติหน้า ภพต่างๆ ภูมิต่างๆ และทางที่กระทำแล้วให้ผลไปสู่ภพภูมิต่างๆ เทวดา พรหม สัตว์นรกเปรต อสุรกาย โลกนี้ โลกอื่น ผลของกรรมที่ไม่ให้ผลในชาตินี้และชาติอื่นๆ เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าท่านโกหกโลก โลกประชาชน เพราะต้องเอออวยไปตามสังคมทั้งนั้น ถ้าใครจะเชื่อพระพุทธเจ้า ใครจะเชื่อพระไตรปิฎกต้องคิดแบบท่านเสียก่อนจึงจะฉลาด เพราะคำสอนทั้งหมดของพระพุทธเจ้านั้นเชื่อไม่ได้ในหนังสือตำราของเขา

๒. ในตำราบอกไว้ว่า สำหรับสัตว์เดรัจฉานก็คือสัตว์เดรัจฉานที่ไม่มีความร้อน ความร้อนของสัตว์เดรัจฉานก็คือความร้ายกาจที่เป็นอันตรายแก่มนุษย์ นี่เรียกว่าความร้อน ถ้าสัตว์เดรัจฉานนั้นได้รับการฝึกดีจนเป็นสัตว์ที่ดีไม่มีอันตรายอีกต่อไป หมดพยสร้ายเช่นช้างป่า วัวป่าที่เอามาฝึกฝนจนหมดพยสร้ายแล้วก็เรียกมันว่านิพพาน นิพพานในชีวิตประจำวัน

๓. ในตำราเขาบอกว่า สัตว์ป่าจับมาจากป่า เช่นควายป่า ช้างป่า ะไรป่า มนุษย์มันครุร้ายเหลือประมาณ อันตรายเหลือประมาณ เขาเอามาเข้าคอก เข้าที่บังคับฝึกหัด จนสัตว์เหล่านั้นเชื่องเหมือนกับแมว จนช้างป่านั้นเชื่องเหมือนแมว ทำอะไรก็ได้ อย่างนี้เรียกว่ามันนิพพาน นิพพานสำหรับทุกคน

๔. ในตำราเขาบอกว่า แม้คนโง่ไม่รู้จักพระนิพพานเอาเสียเลย เขาก็ยังลงไปกินไปอาบในสระแห่งนิพพานนั้นได้โดยไม่รู้สีกตัว ข้อนี้ก็เพราะว่าพระนิพพานเป็นธรรมชาติที่มีอยู่โดยทั่วไป นิพพานสำหรับทุกคน

๕. ในตำราเขาบอกว่า ให้โกยอภิธรรมทิ้งไปให้หมด อภิธรรมตามที่รู้กันนั้นแหละอภิธรรมปิฎก อภิธรรมมัตถสังคหะ อภิธรรมอะไรก็ตามที่ระบุไปยังอภิธรรมเพื่อนี้โกยทิ้งไปเสียให้หมด บางสูตรก็ตัดออกไปหมดเลย บางสูตรก็ตัดออกไปบางส่วน บางสูตรก็ตัดออกไปราว ๔๐ เปอร์เซนต์ อภิธรรมคืออะไร?

(ที่นี้เขาก็มีคำถามค้ำ)

ผู้คัดค้านพระอภิธรรมชื่อว่า “ทำลายชินจักร” บุคคลเมื่อคัดค้านพระอภิธรรมชื่อว่ายอมให้การประหารในชินจักรนั้น ย่อมคัดค้านพระสัพพัญญุตญาณ ย่อมหมิ่นเวสารัชชญาณของพระศาสดา ย่อมขัดแย้งบริษัทผู้ต้องการพึ่งยอมผูกเครื่องกั้นอริยมรรคจะปรากฏในเภทกรวัตถุ ๑๘ อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นผู้ควรแก่อกเขปนียกรรม นียสกรรม ตัชชนียกรรม และทำกรรมนั้นๆ จึงควรสังเขอ เจ้าจงไปกินเหลือเดน

ตอบ : นี้ในพระไตรปิฎกคัดค้าน เขาคัดมาให้เสร็จนะ นี้เขาพูดของเขาไป ในหนังสือของเขาคัดค้าน อันนี้ซ้ำถึงเรื่องสูตรอีก

ถาม : ๖. ในตำราเขาบอกว่า แมวเห็นหนูจะตะครุบกิน นี่พวกเถรตรงก็ว่าแมวมันบาป แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็บาป อย่างนี้เรามีกวเห็นด้วยไม่ได้ แมวไม่มีเจตนาฆ่าหนู มันจะกินเท่านั้น แต่พวกอาจารย์บางพวก บางกลุ่มเขาจัดให้แมวนี้เป็นบาป เป็นเวรตกนรก ผูกพันกับหนูกลับไปกลับมา เรียกว่ามันขาดศีล แต่อาตมาเห็นว่าแมวไม่มีเจตนาฆ่า มันมีความรู้สึกจะกินเท่านั้น เห็นหนูก็คืออาหาร เป็นอาหารก็กินเท่านั้น

ตอบ : นี่ความเห็นของเขานะ ฉะนั้น นี่เขาพูดว่า

ถาม : หากคำถามควรมีควรวอย่างไร แล้วแต่พระอาจารย์จะเมตตา หากคำถามไม่ควรถาม กระทบก็ขอมาพระอาจารย์ล่วงหน้ามาที่นี้

ตอบ : นี่เขาเขียนมา ฉะนั้น เวลาคำถามเขาถามว่านี่เป็นความสับสนของสังคัมเป็นความสับสนต่างๆ ฉะนั้น สิ่งที่ว่าอาจารย์องค์นี้ พระองค์นี้ท่านได้เสียไปแล้ว นี่ถ้าเสียไปแล้ว เวลาอยู่เขาไม่มีใครจะไปชี้แจง ไม่มีใครต่างๆ ที่นี้ในวงกรรมฐานเราก็ปฏิบัติกันมาอยู่ ก็มีความเข้าใจในวงกรรมฐาน เขาเรียกว่าปริยัติกับปฏิบัติ ถ้าปริยัติเขาก็วิเคราะห์วิจัยเรื่องตำรากันไป แต่ในการปฏิบัติตั้งแต่สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เรื่องอย่างนี้ท่านรู้ท่านเห็นของท่าน

ท่านรู้ท่านเห็น ในวงกรรมฐานนี้รู้ในวงกรรมฐาน แต่ แต่ก็รักษากันอยู่ในวงกรรมฐาน ในครอบครัว หลวงตาใช้คำว่าครอบครัวกรรมฐาน นี้จะรู้กันว่าใครภาวนามีมรรคมีผลต่างๆ จะรู้กัน แต่ในสังคัมข้างนอกครูบาอาจารย์ท่านไม่ค่อยไปยุ่งเกี่ยว เพราะคำว่ายุ่งเกี่ยวมันมีทิฐิ มีความเห็นแตกต่างกันไป ฉะนั้น ในการปริยัติเขาก็ศึกษากันไปพอศึกษาไปแล้ว ศึกษาในภาคปริยัติก็จินตนาการกันไป จินตมยปัญญาที่ว่ากันตามนั้น แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ถ้าเป็นความจริงในวงกรรมฐานนะ นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาประพาศปฏิบัติไป เวลาท่านพูดในพระไตรปิฎกเหมือนกัน

“ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตลาคค”

ถ้าผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตลาคค ตลาคคเห็นอย่างไร? แล้วตลาคควางธรรมและวินัยไว้ ตลาคควางธรรมและวินัยในพระไตรปิฎกมา แต่เวลาไปศึกษาในพระไตรปิฎกเราก็ศึกษาด้วยทิฐิมานะของเรา เราก็มีมุมมองของเรา เราก็วิจารณ์ของเราไปตามมุมมอง

ของเรา ถ้ามุมมองของเรามันก็วิจารณ์ได้ถ้าพูดถึงทางวิชาการ ถ้าทางวิชาการมีใครวิเคราะห์ เอามาวิจัยทางวิชาการ เขาบอกว่าจะทำให้เกิดปัญญา จะทำให้เกิดสังคมกว้างขวางขึ้น

นี่ในวงกรรมฐานบอกว่าใครจะมีปัญญาเหนือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มีปัญญามาก ในอินไทย ๔ พุทธวิสัยไม่มีใครจะรู้ได้หรอก ฉะนั้น บอกว่ายี่วิเคราะห์วิจัยแล้วยี่จะเกิดให้ปัญญากว้างขวาง มันจะกว้างขวางไปไหนล่ะ? มันวิเคราะห์วิจัยด้วยกิเลส แต่ครูบาอาจารย์ของเราถ้าวิเคราะห์วิจัย ท่านวิเคราะห์วิจัยด้วยการประพฤติปฏิบัติไง

“ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตลาคค”

ถ้าเห็นตลาคคนะ หลวงตาท่านไปบรรลุธรรมที่วัดคอยธรรมเจดีย์ ท่านลุกขึ้นกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า นั่นกราบอะไรล่ะ? นั่นกราบอะไร? กราบซึ่งในบุญในคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไป พอตระสรู้เหมือนกัน บรรลุธรรมเหมือนกัน มีความเข้าใจเหมือนกันมันซาบซึ่งบุญคุณ โอ้อโฮ กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า

นี่ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตลาคค จะลงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าผู้ใดไม่เห็นธรรม ไม่เห็นตลาคค ไม่เห็นใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าไม่เห็นทั้งสิ้นก็วิเคราะห์วิจัยไปตามความเห็นของตัว ถ้าความเห็นของตัวก็ออกมาอย่างนี้ไง เช่น

ถาม : ๑. พระสูตรทั้งหมดที่เกี่ยวกับโอปปาติกะเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด เมื่อพระพุทธเจ้าท่านสอนเกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะนั้น ท่านก็โกหกประชาชนและภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย เพราะท่านจำเป็นต้องเอออวยเรื่องทาน ศีล สมาธิ ฤทธิ์ อภิญญา ชาตินี้ ชาติหน้า ภพต่างๆ

ตอบ : นี่ภพต่างๆ เขาบอกว่าสวรรค์ในอก นรกในใจ นรกก็อยู่ในที่ใจ ถ้าเป็นเทวดา เทวดาก็มนุษย์นี่แหละ มันจะเอาเทวดามาจากไหน? ในคำสอนของเขา เขาสอนอย่างนี้มาก เหมือนกับการปฏิเสธเรื่องนรก-สวรรค์

ถ้าการปฏิเสธเรื่องนรก-สวรรค์นะ ในเมื่อเราเป็นชาวพุทธ เวลาศานามันเสื่อม ตัวสังขารมันไม่เคยเสื่อม แต่ในเมื่อบุคลากรในศานามันเสื่อม โทรม เสื่อม โทรมเขาก็เห็นของเขาไป แล้วเขาก็เอาเรื่องนรก-สวรรค์ไปเป็นสินค้ากัน ไปจินตนาการกัน เห็นไหม ผู้ที่ใช้ตรรกะด้วย อย่างนั้นเป็นอย่างนั้น เวลามันเสื่อมทรมไปมันก็เป็นแบบนั้น แต่ถ้าเวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเห็นนรก-สวรรค์ตามความเป็นจริง คุณที่อยู่ในภกรรมต่างๆ เขาก็ไปของเขา ถ้าไปของเขา สิ่งนั้นเวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในธรรมจักๆ ทเวเม ภิกขเว ทางสองส่วนที่เธอไม่ควรเสพ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาถ้าไม่เชื่อนรกเลย มันก็ว่านรก-สวรรค์ไม่มี ไอ้คนที่เลวร้ายก็ไปเอาเรื่องนรก-สวรรค์มาเป็นสินค้า นี่ทางสองส่วนที่โลกเขาเป็นอยู่ เวลาบุคลากรในพุทธศานามันเสื่อมทรมไปมันเป็นอย่างนั้น แล้วมันจะมาปฏิบัติ ทางสายกลางที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ตามความเป็นจริงใจ

นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นกลางคืนท่านไม่ได้นอนเลย ท่านรับเทวดาตลอด เทวดาจะมาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น ถ้าเทวดามาฟังเทศน์หลวงปู่มั่นนะ เวลาหลวงปู่มั่นเตือนพระใจ ว่าพระเวลานอนกลางคืนนะ เวลาจะนอนกลางคืนไม่ควรนอน ควรจะเดินจงกรมอยู่ เพราะพวกเทพ พวกเทวดาเขา มา เขาเห็นพระเขาเคารพพระ เขาไม่เข้ามาทางนั้นเขาจะอ้อมมา แล้วมาเห็นพระ เห็นพระนอนไม่สำรวม นอนไม่ต่างๆ ท่านก็มาพูดกับหลวงปู่มั่น

เวลาท่านเทศน์ว่า การ หลวงปู่มั่นบอก “คนมันหลับ คนหลับมันไม่มีสติมันจะ ทำอย่างไรได้ล่ะ?”

นี่เทวดาเขามีเหตุผลนะ เขาบอกว่า “แม่จะหลับอยู่มันก็สมควรระวัง ไม่ควรเป็นอย่างนั้น”

หลวงปู่มั่นบอก “เออ เขาก็มีเหตุผลของเขา”

นี่ถ้าพูดถึงมันจะมาปฏิบัติ เวลาบุคลากรในศานาเสื่อมทรมก็อ้างอิงกัน เรื่องพาไปสวรรค์ สวรรค์ ทวีร์นรก ทวีร์นิพพาน พากันไป นั่นบุคลากรที่มันเสื่อมทรม แต่ถ้าคนที่

ไม่เชื่อปฏิเสธไปเลยนรก-สวรรค์ไม่มี สรรพสิ่งไม่มี อะไรก็ไม่มี แต่หลวงปู่มัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่ฝั้น ครูบาอาจารย์ของเราท่านได้สัมผัสเรื่องนี้ หลวงปู่ชอบ

มันมี แต่มีแล้วเขาไม่เอามาไอ้ เอามาอวด มีนี่เวลาเราเข้าไปเห็นแล้วให้สำรอก ให้เห็นแล้วมันสลดสังเวช ถ้ามันสังเวชแล้วมันก็เป็นประโยชน์ แล้วเวลาเอามายืนยัน นี่ ศาสดา ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตถาคต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เห็นแบบนั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านเห็นแบบนั้นก็คอยเตือนใจ อย่าทำนะ บาป อย่าทำนะ ถ้าทำแล้ว มันจะได้ผลอย่างนั้นๆ นะ บุญนี้ควรทำ บุญนี้ควรทำ ทำบุญแล้วมันจะได้ประโยชน์ อย่างนั้นๆ นะ

นี่มีขณิมาปฏิบัติ ท่านรู้จริง เห็นจริง ท่านพูดโดยหลักความเป็นจริง ท่านอธิบาย ให้ชาวพุทธบริษัท ๔ ให้มีหลักมีเกณฑ์ ฉะนั้น มีหลักมีเกณฑ์เพื่อประโยชน์กับศาสนา ท่านไม่ได้พูดเพื่อไอ้ เพื่ออวด เพื่อหวังลาภสักการะ หวังสิ่งใด เพราะธรรมนี้เหนือทุกอย่าง ธรรมเหนือโลก เหนือลาภสักการะ เหนือโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ

นี่มันเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นแหละ ธรรมะมันเหนืออยู่แล้ว ถ้ามันเหนืออยู่แล้วไม่พูดเพื่อลาภ เพื่อสักการะ เพื่อไครยกย่องสรรเสริญ ไม่เคยพูดอย่างนั้น แต่พูดเพื่อเป็นสังฆธรรม พูดให้คนสลด ให้คนสังเวช ให้คนที่มันจะหยาบคายเอานรกอเวจีให้มันปล่อยวางซะ แล้วพูดส่งเสริมให้คนที่มีความตั้งใจ จงใจอยากทำคุณงามความดีเพื่อไปเกิดบนสวรรค์ ถ้าไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ แต่ถ้าเขาพิจารณาของเขา เขาใช้วิปัสสนาของเขา เขาถึงขั้นสุดแห่งทุกข์เขาก็จบของเขาไป

นี่เวลาครูบาอาจารย์นะ นี่พูดถึงเราจะบอกว่า เวลาโอปปาติกะเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องฤทธิ์ เรื่องอภิญญา ภพชาติหน้ามันเป็นเรื่องไสยศาสตร์ เรื่องแต่งเติมเข้ามาในพุทธศาสนา เพราะไม่เห็นตถาคต ถ้าเห็นตถาคตนะ พุทโธ พุทโธจิตสงบ พอจิตเริ่มสงบก็รู้เห็นเงาของพระพุทธรูป จิตสงบนี้ทิ้งแล้ว แล้วผู้ที่ปฏิบัติไป วิปัสสนาไป เพราะอะไร? เพราะเวลามันจะชำระล้างกิเลสมันจะต้องเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไปไปละอวิชชา ไปทำลายอวิชชานั้นล่ะ นี่มันจะเป็นจริงใจ

ฉะนั้น บอกว่า

ถาม : พระสูตรที่เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะเป็นเรื่องที่โกหกทั้งหมด พระพุทธเจ้าท่านสอนก็เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะนั้นเพื่อโกหกประชาชนและภิกษุทั้งหลาย เพราะท่านจำเป็นต้องเอออวย

ตอบ : โอะ จำเป็นต้องเอออวยหรือจะชักนำเราขึ้นมา ถ้าจำเป็นต้องเอออวยมันก็ไหลไปนะโลกเป็นใหญ่ โลกดึงไป นี่เอออวยไปกับโลก แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านชักนำเข้ามาหาศาสนาต่างหากละ ท่านใช้อุบายของท่าน นี่เขาเรียกว่าการฝึกสอนคนมันต้องมีอุบาย อุบายนะ ถ้าเถรตรงเข้าไปจะสอนใคร เขาทุกข์มาเราก็เอาความทุกข์ทับถมเข้าไป แล้วมันจะไปไหน? เวลาเขาทุกข์มาเราก็ต้องให้เขาปล่อยวางตรงนั้น ให้เขาเข้ามาสู่การปล่อยวาง สู่การที่เขาวางได้ ถ้าเขาวางได้ของเขา แล้วมันเป็นความจริงขึ้นมา

ฉะนั้น ที่บอกว่ามันรับตรงนี้ได้ไม่ได้ รับตรงที่ว่า

ถาม : แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องโอบปาติกะก็โกหก

ตอบ : คำว่าโกหก ว่าพระพุทธเจ้าพูดอันนี้รับไม่ได้ อันนี้รับไม่ได้เลย อันอื่นยังพอว่า มันความเห็นผิด แต่อันที่บอกพระพุทธเจ้าโกหก พระพุทธเจ้าพูด (หัวเราะ) อันนี้รับไม่ได้ ไม่ยอมรับ อันนี้ไม่ยอมรับ ทีนี้พอไม่ยอมรับเขาบอกว่าพระพุทธเจ้าโกหกเรื่องอะไร? ก็เรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องฤทธิ เรื่องอภิญา เรื่องชาตินี้ชาติหน้า เรื่องอภิญา แล้วคนมันมีก็คือคนมันมี แต่คนมันมีแล้วจะแก้ไขอย่างไร?

นี่ในวงกรรมฐานท่านจะบอกว่าถ้าจิตศึกษะนองมีอยู่ ๕ เปอร์เซนต์ หลวงตาบอกว่าพวกที่จิตศึกษะนองมีอยู่ ๕ เปอร์เซนต์ เวลามันลงนี่มันจะเห็นตัวเองไปเดินบนเมฆเลย เวลาไอ้พวกจิตศึกษะนอง พวกมีอภิญา พวกจิตที่เขาศึกษะนอง จิตเขามีอำนาจวาสนา เวลาจิตจะลง เวลาจิตมันจะเป็นสมาธิ วูบลงนี่ลงไปบาดาลเลย ลงไปเลย เขาว่าขึ้นมาๆ ก็พุ่งขึ้นไปบนสวรรค์เลย ทำอย่างไร? นี่ถ้ายังไม่เป็นอาจารย์ ยังไม่มีผู้ปฏิบัติได้มรรคได้ผล เวลาเข้าไปจะไม่รู้ว่าเรื่องอย่างนี้เวลามันมีมันแก้ยังไง

กรณีอย่างนี้ ถ้าเขาเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีใครชักนำเขา เขาก็ติดอยู่อย่างนั้น เขาก็สำคัญตน นี่สำคัญตนก็เข้าสู่ตรงนี้ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าโกหกหรือ? ไม่โกหก ถ้าจิตเป็น

อย่างนั้น นี่ที่บอกว่าเวลาฟังพระพุทธเจ้าทีเดียวนั้นเป็นพระอรหันต์เลย โอ้พวกเราฟังแล้วฟัง
เล่าไม่เห็นเป็นเลย ก็นี่ไงเขาสร้างอำนาจวาสนาขึ้นมา นื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
รู้ใจ รู้ว่าควรทำอะไร ควรแก้ไขอย่างไร ฉะนั้น เรื่องว่าโกหกไม่มี พระพุทธเจ้าไม่เคย
โกหก ไม่เคยโกหก นี่มันโกหกไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่เคยโกหก เพียงแต่ว่าพูดกับใคร
สอนใคร เวลาเทศนาว่าการกับโลกจะชักนำอย่างไร?

นี่พูดถึงเรื่องของทานนะ เวลาพูดถึงทั่วๆ ไป เห็นไหม อนุปพพิกขา ๕ นี้
โดยทั่วไปพระพุทธเจ้าเทศน์อย่างนี้เลย ๑. เรื่องทาน ๒. เรื่องศีล ๓. เรื่องสวรรค์ ๔. เรื่อง
กาม ๕. เรื่องเนกขัมมะ แล้วท่านเทศน์เรื่องอริยสัจ พระพุทธเจ้าเทศน์อย่างนี้ นี่เรื่อง
ทานๆ ผลมันมีใจ ถ้าสร้างกุศลมันก็เป็นบุญกุศล มันเรื่องธรรมดา เรื่องศีล นี่มันปกติ

ฉะนั้น มันหลากหลาย เราจะบอกว่าคนสร้างบุญญาธิการมาหลากหลาย นี่เวลา
คนไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เยอะเยอะไป แล้วคนเชื่อมันก็ได้ประโยชน์
ดูสิดูพวกเดียรถีย์ในสมัยพุทธกาลยังไปต่อล้อต่อกร เวลาเขาจ้างคนที่ว่าแกล้งห้อง ไปฟัง
พระพุทธเจ้าทุกวันเลย ไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าทุกวันเลย แล้วพอเทศน์ไปเทศน์มาห้อง
ป่องเลย แล้วก็ไปชี้หน้าพระพุทธรูปว่าพระพุทธรูปดีแต่สอนคนอื่น ทำฉันห้อง

พระพุทธเจ้าบอกว่าเธอกับเรารู้กันสองคน เธอกับเรารู้กันสองคน ห้อง ไม่ห้องรู้
กันสองคน นั่นนะในพระสูตร เทวดาแปลงเป็นหนู เป็นหนูเข้าไปกัดเชือก เพราะเดียรถีย์
จ้างมา จ้างมาว่าเขานี้พอพระพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม มีคนไปเชื่อฟังพระพุทธเจ้าหมดเลย
แล้วพวกที่เขาไม่เชื่ออยู่ ลากมันเสื่อมลาก ก็จ้างผู้หญิงไปฟังเทศน์ทุกวัน เวลาคนจะกลับ
นะ ออกจากวัดท่านก็เดินสวนเข้าไป นี่แล้วพอคนจะเข้าวัดท่านก็เดินสวนออกมา

ทำว่านอนค้ำคิ่นที่นั่นไง แล้วพออยู่ๆ ไปก็เอาหมอนมาใส่หน้าห้อง เอาเชือกผูก
ไว้ เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์เข้าไปชี้เลยนะ ว่านี่ดีแต่สอนคนอื่น ทำให้ฉันห้องอยู่
พระพุทธเจ้าบอกว่าเธอกับเรารู้กันสองคน รู้กันสองคน สุดท้ายเทวดาแปลงตัวเป็นหนู
แปลงเป็นหนูเข้าไปกัดเชือกขาด พอเชือกขาดหมอนก็ตกมาที่เท้า นี่จะบอกว่าคนที่
ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าสมัยพุทธกาลก็มี แล้วคิดว่าไปโกหกเขาหมดเลยหรือ? แล้วเดียรถีย์ที่
แข่งขันกับพระพุทธเจ้ามาอยู่เขาก็ตรวจสอบกันอยู่ เดียรถีย์ในสมัยพุทธกาลมีลัทธิต่างๆ
เขาก็มีของเขาทั้งนั้นแหละ นี่พูดถึงถ้าเห็นตลาคคจะไม่พูดแบบนี้ นี่ข้อที่ ๑

ถาม : ๒. สำหรับสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานที่ไม่มีความร้อน ความร้อนของเดรัจฉานก็คือความร้ายกาจของมัน นี่ร้ายกาจของมันมีอันตรายแก่มนุษย์ นี่ก็ความร้อนของสัตว์ ถ้าสัตว์เดรัจฉานนั้นได้รับการฝึกที่ดี จนเป็นสัตว์ที่ไม่มีอันตรายต่อไป ละพศแล้วเช่น เช่นช้างป่า วัวป่าละพศแล้วเรียกว่านิพพาน เรียกมันว่านิพพาน นิพพานในชีวิตประจำวัน

ตอบ : เออ นิพพานพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว กิเลส เวลากิเลสที่ว่ากุศล อกุศลต่างๆ กุศลก็คือธรรม คือมรรค เวลาสิ้นสุดแล้วเป็นนิพพาน นิพพานคือดับทุกข์ทั้งหมดแล้วพูดถึงเวลาสัตว์มันละพศมันดับทุกข์หรือ? แล้วนี่เวลาปัญหาสุดท้ายบอกว่าเวลาแมว พวกอาจารย์บางพวกก็ว่าเป็นบาป แล้วบอกว่าสัตว์นิพพาน อาจารย์บางพวกไปบอกแทนสัตว์ว่านิพพานด้วยหรือ? เออ อาจารย์บางพวกบอกว่าสัตว์เป็นนิพพาน

อ้าว เวลาแมวมันจับหนูก็บอกว่ามีพระบางพวกบอกว่ามันเป็นบาป เออ เราจับไม่ได้มันไม่เป็นบาป แล้วเวลาสัตว์มันเป็นนิพพาน อาจารย์พวกไหนไปบอกว่ามันเป็นนิพพานล่ะ? สัตว์มันบอกว่าเป็นนิพพาน สัตว์ตัวไหนมันบอกมันเป็นนิพพาน สัตว์ตัวไหนมันบอกนิพพาน สัตว์ตัวไหนมันบอกนิพพานไม่ได้ เพราะสัตว์มันละกามราคะไม่ได้ สัตว์ที่มันเลี้ยงไว้นะ ช้างเวลาเขาผูกไว้ เวลามันเป็นสัตว์นะ เวลามันตกมันใครเอามันอยู่ ถ้าสัตว์มันละกามไม่ได้มันจะไปไหน?

สัตว์มันจะเชื่องขนาดไหนก็แล้วแต่ สัตว์หน้าขนไว้ใจไม่ได้ใช่ไหม? แล้วถ้าสัตว์นะ สัตว์เวลามันติดสัดขึ้นมาจะทำอย่างไร? มันจะนิพพานตรงไหน? อ้าว ก็บอกว่าสัตว์ที่มันดุ มันร้าย เวลาฝึกฝนมันดีแล้ว ฝึกมันจนดีแล้ว พอมันเชื่องหมดพศแล้ว นั่นคือนิพพานของมัน อ้าว มันขัดแย้งมาก มันขัดแย้งว่าในพระไตรปิฎกอธิบายภูมิบรรลुरुธรรมไม่ได้ อธิบายภูมิทำดีทำชั่วได้ เราไม่ได้โทษสัตว์นะ เดี่ยวบอกว่าสัตว์บางพวก แล้วอาจารย์ยังก็ไหนก็ว่าไปคิดแทนสัตว์ ไอ้หงบนี่ก็คิดแทนสัตว์อีกแล้ว ไม่ใช่ เวลาไปคิดแทนสัตว์ แล้วบอกว่าสัตว์มันเป็นนิพพาน สัตว์มันไม่รู้เรื่อง แต่คนพูดบอกมันนิพพาน

ในพระไตรปิฎก ท้าวโสมกนี้ เป็นสุนัข เวลาพระปัจเจกพุทธเจ้านิมนต์มาฉันข้าวทุกวัน สุดท้ายพอฉันเสร็จแล้วบอกไปกลับให้สุนัขไปรับแทน สุนัขมีความผูกพันมากด้วยความผูกพัน บุญกุศลของมัน เห็นไหม ด้วยบุญกุศลความรักดีของมัน ความผูกพัน

ของมัน เวลาออกพรรษาแล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าจะต้องไปรูดงค์ เวลาออกไปรูดงค์สุนัขตัวนั้นมันหอน มันหอน ด้วยความผูกพันของมัน หอนจนมันดับ หอนจนมันตาย พอมันตายขึ้นมามันเกิดเป็นเทวดา

อยู่ในพระไตรปิฎก พอไปเกิดเป็นเทวดาชื่อท้าวโฆสก เป็นเทวดาที่เสียงเพราะที่สุด สัตว์มันไปเกิดในสวรรค์ได้ สัตว์นี้ะมันเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะได้ แต่สัตว์จะบรรลุธรรมไม่ได้ อบายภูมิบรรลุธรรมไม่ได้ ต้องเป็นมนุษย์ มนุษย์กับเทวดา มนุษย์เทวดา อินทร์ พรหมบรรลุธรรมได้ บรรลุธรรมได้ เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์เทวดาสำเร็จเป็นแสนๆ มนุษย์กับเทวดา แต่สัตว์ตั้งแต่เดรัจฉานไป อบายภูมิบรรลุธรรมไม่ได้ ถ้าไม่ได้ ถ้าสัตว์มันฝึกคิดแล้ว แล้วมันก็จะเป็นนิพพานของมัน มันนิพพานอะไรกัน มันนิพพานอะไร?

ที่นี้คำว่านิพพาน ข้อนี้ะเดียวไปผูกพันกับข้อหน้า ข้อนี้บอกว่านิพพาน เพราะนิพพานมันมีอยู่แล้วไง นิพพานเป็นธรรมชาติไง ถ้าธรรมชาติก็มีอยู่แล้วไง อ้าว ถ้ามีนิพพานเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว เราเกิดมาเราก็มีอยู่แล้ว เราก็ไม่ต้องมาเกิดอีกแล้วไง ข้อนี้มันจะไปเกี่ยวพันกับข้อหน้า แต่ข้อ ๓.

ถาม : ๓. ถ้าสัตว์ป่าเช่นควายป่า ช้างป่า ะไรป่า นีะไรป่ามันคว่ำเหลือประมาณ อันตรายเหลือประมาณ เอามาเข้าคอกบังคับฝึกหัดจนสัตว์เหล่านั้นเชื่องเหมือนแมว เช่นช้างป่ามันก็เหมือนแมว ทำอะไรก็ได้ อย่างนี้เรียกว่ามันนิพพาน

ตอบ : มันนิพพานมันก็นิพพานไม่ได้หรอก เขาบอกว่ามันนิพพานสำหรับทุกคนนะ นี่ข้อนี้มันจะเกี่ยวพันกัน

ถาม : ๔. แม้คนโง่ไม่รู้จักพระนิพพานเอาเสียเลย เขาก็ยังลงไปกินอาบในสระแห่งนิพพานนั้นได้

ตอบ : ไอ้ตรงนี้ยังสะเทือนนะ “ได้โดยที่ไม่รู้สึกตัว” โดยที่ไม่รู้สึกตัวนี้ได้ เราขาดสติ สมาธิเรายังไม่มีเลย เวลาขาดสตินี้วูบหลับหมด นี้โดยที่ไม่รู้สึกตัว ไปนิพพานได้โดยที่ไม่รู้สึกตัว ข้อนี้เพราะว่าพระนิพพานเป็นธรรมชาติที่มีอยู่โดยทั่วไป นิพพาน

สำหรับทุกคน ปริยัติ ปริยัติก็อยู่ในวงปริยัตินั้นแหละ แต่เวลามาศึกษา เพราะปริยัติมีการศึกษาไป

กรณีอย่างนี้เพราะว่าอาจารย์องค์นี้เขาก็แปลเรื่องมหายานเยอะ เรื่องเว่ยหลาง เรื่องฮวงโป คนแปลไป ถ้าแปลเว่ยหลาง ฮวงโป เห็นใหม่ เขาบอกว่าพุทธะมีโดยทั่วไป พุทธะมีอยู่ในสัตว์ พุทธะมีอยู่ในจี พุทธะมีอยู่ทั่วไป เขาว่าอย่างนั้นนะ พุทธะมีอยู่ทั่วไป เพราะอะไร? เพราะในการปฏิบัติอย่างนิพพาน พวกเราว่านิพพาน เวลาทำบุญกุศล เห็นใหม่ ข้าพเจ้าขอให้ถึงนิพพานเถิด นิพพานมันสูงส่งมาก พอนิพพานสูงส่งเราก็ก๊ราบ เราก็กั๊วหัวกัน เราก็กั๊วชากัน เราก็กั๊วไม่กล้ากัน เราทำสิ่งใดเราว่ามันสุดเอี่ยม แต่ในฝ่ายมหายาน เขาจะบอกว่าทุกอย่างมันมีอยู่ทั่วไป มันใกล้ตัวเรา

มันมีอยู่ใกล้ตัวเรา มันไม่สุดเอี่ยมเราหรอก ความหมายมันอยู่ใกล้ตัวเรา มันศึกษาของมัน มันปฏิบัติของมัน ถ้ามันเข้าถึงมันเข้าถึงได้ แต่การเข้าถึงนิพพาน นิพพานมันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้ที่ว่า แม้แต่คนโง่ที่สุด ความโง่มันจะเข้าเป็นนิพพานได้อย่างไร? ภาวนามยปัญญา มันจะโง่ได้ที่ไหน? คำว่าโง่ เวลาหลงตาทำนพุด เห็นใหม่ เราโง่มาก เรื่องโลกๆ เราโง่มาก คำว่าโง่มากคือว่าไม่ซิงดีซิงเด่น ไม่ฉกฉวย ไม่เอารัดเอาเปรียบใคร การซิงดีซิงเด่นทางโลกเขาว่าฉลาดขึ้นมา นั่นละคือกรรม

ท่านเปรียบนะ ท่านเหมือนพุดประชดว่านี่เราโง่ๆ โง่หมายถึงว่าโง่ทางโลกแต่ฉลาดทางธรรม ถ้าทางธรรมมันมีสติปัญญา มันมีปัญญา มันภาวนามยปัญญา แม้แต่สามเณรน้อยอายุ ๗ ขวบก็เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์เพราะอะไรล่ะ? เพราะเขาเห็นชานาเขาทนต์น้ำเข้านา เขาถามพระสารีบุตร ลูกศิษย์พระสารีบุตรว่าน้ำมีชีวิตไหม? ไม่มีชีวิต น้ำไม่มีชีวิตเขายังทำประโยชน์ได้ ถ้าจิตเรามีชีวิต นี่มันมีปัญญา มันมีปัญญา เปรียบเทียบไป เปรียบเทียบเรื่องน้ำ

สามเณรไปเห็นเขาคัดคันศร แม้แต่ไม้คดๆ งอๆ เขายังตัดให้ตรงได้ แล้วจิตใจเราทำไมคดให้ตรงไม่ได้ จิตใจนะ ท่านถามว่าไม่มีชีวิตไหม? ไม่มี จิตใจเรามีชีวิตไหม? ความรู้สึกเรามีชีวิตไหม? แล้วถ้าสิ่งที่มีชีวิตทำไมเราไม่ตัดให้มันตรง นี่คือมรรค โง่ๆ ลงนิพพานมันไม่มี มันไม่มี แล้วมันไม่ใช่โง่ๆ ธรรมดาณะ โง่ๆ แล้วยังไม่รู้สึกตัวอีกด้วย

นิพพานไม่รู้สีกตัวมันก็นิพพานก้อนหินไฉ่ ก็คิดกันอย่างนี้ไฉ่ว่านิพพานมันมีอยู่แล้ว ก็ไม่รู้สีกตัวลงสู่นิพพาน

นี่เขาจะคิดแบบวิทยาศาสตร์ไฉ่ ความร้อนมันคือความทุกข์ ถ้าความเย็น สงบเย็นคือนิพพาน อย่างนี้ขั้วโลกเหนือมันก็นิพพานนะสิ อ้าว ขั้วโลกเหนือ ขั้วโลกใต้ก็นิพพานใช่ไหม? อ้าว ก็มันเย็นไฉ่ เพราะเข้าใจคำว่าร้อนคือกิเลส เย็นคือธรรม อ้าว เย็นก็ตาย อ้าว ร้อนก็ตาย มัชฌิมาปฏิปทา เห็นไหม พอดีต่างหากละ แล้วพอดีอย่างไร? มันพอดีอย่างไร?

นี่พูดถึงว่าครูบาอาจารย์เรามี ครูบาอาจารย์เราท่านปฏิบัติมา เรื่องอย่างนี้ในวงกรรมฐาน ในวงครูบาอาจารย์ ธรรมสภาจตุลา ถ้านักปฏิบัตินะ ผู้ที่ปฏิบัติ พอพูดธรรมะอ้าปากเขาก็รู้แล้วว่าใครถูก ใครผิด เพียงแต่ว่ามันเป็นสังคม สังคม เห็นไหม สมณะ ถ้าสมณะยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่ถือว่าไม่ใช่สมณะ สมณะยังพูดเบียดเบียนคนอื่น สมณะยังพูดกระทบกระเทือนคนอื่น ไม่ถือว่าเป็นสมณะ สมณะต้องรู้จัก ต้องมีสติ ต้องมีปัญญา

ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ เพราะเขาเป็นสมณะ สมณะเขาไม่เบียดเบียนใคร สมณะไม่เบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนใครทั้งสิ้น นั่นสมณะแท้ไม่หลงป่วนเป็นยอดแห่งสมณะ สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ เห็นไหม ใครได้เห็นสมณะเป็นมงคลชีวิตไฉ่

ครูบาอาจารย์เราท่านเป็นสมณะ ท่านรู้ถูกรู้ผิดอยู่ แต่ท่านเป็นสมณะ ท่านไม่เกี่ยวข้องกับใคร ท่านจะสั่งสอนแต่คนที่เข้าไปหาท่าน นี่ผู้ที่ป็นสมณะ สมณะถ้ายังเบียดเบียนคนอื่นอยู่ไม่ถือว่าเป็นสมณะ ใ้คนอื่นไม่ได้เบียดเบียน ใ้คนอื่นตอบปัญหา ปัญหามันเข้ามา นี่พูดถึงปัญหานะ เขาบอกแล้วว่าปัญหานี้เห็นว่าสมควรและไม่สมควร มันเป็นที่สังคมเขากำลังตกลงกันไม่ได้ สังคมมันยังตกลงกันไม่ได้

ฉะนั้น สิ่งที่ว่านิพพานนะ ถ้าพูดถึงโดยทั่วไปเขาก็ว่าสูงส่งเกินไป แต่เวลามหาयาน พุทธะมีอยู่ทุกที่เพื่อให้ทุกคนประพฤติปฏิบัติ แล้วบอกข้อนี้เพราะว่านิพพานมันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติพูดถึงเวลาสอน ที่บอกนิพพานเป็นธรรมชาติ แล้วเวลาบอก

ว่าพระพุทธเจ้าโกหก โกหกเพราะว่าเรื่องโอบปาติกะมันเป็นเรื่องโกหก แล้วธรรมชาตินี้
โกหกไหม?

เวลาพระพุทธเจ้าพูดถึงเรื่องโอบปาติกะ เรื่องภพ เรื่องชาติบอกว่าพระพุทธเจ้า
โกหก ประชาชนต้องเอออวยไปกับเขา แต่พระพุทธเจ้าสอนให้ไปถึงนิพพาน แต่เวลาใน
ตำราของพระองค์นี้ก็จะบอกว่านิพพานเป็นธรรมชาติ นิพพานมันมีอยู่ทุกที่ เข้าไปอยู่
ไหน ก็เข้าไปอยู่ในนิพพาน สงบเย็นลงสู่นิพพาน นิพพานในชีวิตประจำวัน นิพพานมีอยู่
กับเรา ก็เพราะมีทัศนคติ เพราะโลกทัศน์แบบนี้ไง การภาวนามันถึงวนกลับมาไม่
เจริญก้าวหน้า

ทุกอย่างมีอยู่แล้ว ก็เหมือนทุกอย่างพวกเรานะเกิดมาแล้วไม่ต้องศึกษา ไม่ต้อง
เรียน พ่อแม่เอาเงินหาไว้ให้พร้อมแล้ว จะมีเงินใช้ จะกดเอทีเอ็มได้ทั้งชาติ ชาตินี้จะกด
เงินเมื่อไหร่ก็ได้ตลอดชีวิตหรือ? นิพพานมันมีอยู่แล้วไง ไม่มี ไม่มี นิพพานองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ในสัมพุทธะเห็นไหม เป็นล้านๆ นิพพานเป็นของบุคคลผู้ที่เข้าถึง
แต่ถ้าจิตมันไม่เข้าถึงมันเป็นวิภวูถะและวิวัฏฐะ วิภวูถะคือวิภวาน นิพพานคือวิวัฏฐะ คือ
ออกจากวิภวูถะนี้ไป

ถ้าออกจากวิภวูถะนี้ไปแล้วมัน ไปอยู่ที่ไหนล่ะ? แล้วเราอยู่ในวิภวูถะมันเป็น
ธรรมชาติอยู่ตรงไหนล่ะ? แล้วจะไปสงบเย็น ไปแช่มมันที่ไหนล่ะ? เพราะทัศนคติ พอมี
ทัศนคติขึ้นมา เห็นไหม ในตำราของอาจารย์องค์นี้เขาหวังว่าถ้าเรื่องนรก-สวรรค์มี เรื่อง
การกจกผลประโยชน์ในศาสนานี้มี จะทำให้คนเข้าไม่ถึงศาสนา ให้คนติดอยู่ในเรื่อง
โอบปาติกะ เรื่องฉานโลกีย์ เรื่องภพ เรื่องชาติ เรื่องขายนรก ขายสวรรค์กันอยู่ แล้วบอก
ว่านิพพาน นิพพานมันก็มีอยู่แล้ว นิพพานมันก็สงบเย็น แล้วมันจะไปไหนกันล่ะ?

เวลาหวังเขาว่าเขาจะเอาเรื่องนรก-สวรรค์มาหากินกัน แต่เราบอกว่านิพพานสงบ
เย็น แม้แต่สัตว์ถ้าฝึกมันดีแล้วมันก็เป็นนิพพาน อ้าว แล้วเราจะไปนิพพานกันที่ไหนล่ะ?
นี่มันไม่ซัดมาปฏิบัติเพราะ เพราะไม่เห็นตถาคต ถ้าเห็นตถาคตนะจะเห็นตั้งแต่มีสติ
ตั้งแต่มีสมาธิ ตั้งแต่มีปัญญา แล้วปัญญาอย่างนี้ นี่เห็นตถาคต ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็น
ตถาคต ตถาคตรู้เห็นอย่างไร ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นไปชำระล้างกิเลสจะเห็นแบบ

เดียวกันกับตลาคค ถ้าเห็นแบบเดียวกันกับตลาคคจะไม่พูดขัดแย้ง ไม่พูดบิดเบือนจากตลาคค จากธรรมวินัยนี้

ฉะนั้น เวลาพูด นิธรรมะเป็นธรรมชาติที่มีอยู่โดยทั่วไป นิพพานสำหรับทุกๆ คน มันเป็นความเห็นของเขานะ เราไม่เห็นด้วย

ถาม : ๕. เรื่องอภิธรรมให้โกยทิ้งทั้งหมด

ตอบ : เรื่องอภิธรรม ในอภิธรรมนะถ้าโกยทิ้งทั้งหมด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแสดงอภิธรรมกับพุทธมารดา ไปแก้พุทธมารดา ลงมา ลงมาที่ราชคฤห์ลงมาจากสวรรค์ เวลาออกพรรษา นี่มันมีไหม? มันมี อภิธรรมนี้มี แต่เรื่องธรรมและวินัย เรื่องธรรมวินัย อภิธรรม อภิธรรมมันก็เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต นี่สิ่งที่แก้ไขกันมา ที่นี้อภิธรรมมันเป็นผล มันเป็นผลนะ เราเห็นด้วยอภิธรรมมันเป็นผล แต่ แต่วิธีการสอนของอภิธรรมเราก็ก่อนไม่เห็นด้วย เพราะอะไร? ไปเอาผลมาเป็นของเราไป ไปเรียนอภิธรรมของพระพุทธเจ้าบอกว่ากูรู้ๆ ไม่มีทาง ไม่มีอีกแหละ ไม่มีอีกเหมือนกัน

ฉะนั้น อภิธรรมทั้งหมดเขาต้องโกยทิ้งทั้งหมด เขาต้องโกยทิ้งหมดเลย เอาไว้ไม่ได้เลยนะ อภิธรรมมันเป็นผล นี่ที่วานิพพานมันมีอยู่โดยดั้งเดิม แล้วอภิธรรม ธรรมอันใหญ่ กุสลา ชัมมา อกุสลา ชัมมา อภัยกตา ชัมมา ทำอย่างไร? ทำอย่างไร? กุสลา ชัมมา อกุสลา ชัมมาทำอย่างไร? อ้าว ทำอย่างไร? นี่ไงถ่วงกรรมฐานเขาทำของเขา เขารู้ของเขา ฉะนั้น นี่อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอรหันต์ สมณะถ้ายังเบียดเบียนคนอื่นไม่ถือว่าเป็นสมณะ สมณะยังพูดถากถางคนอื่นอยู่ไม่เป็นสมณะ นี่เขารู้ของเขา ถ้ารู้ของเขา มันมีของมันอยู่

ฉะนั้น ที่ว่าโกยทิ้งทั้งหมดเราว่าไม่ได้โกย ไม่โกย ถ้าความเห็นของเขา ความเห็นของใครมันก็เป็นเรื่องความเห็นของเขา ถ้าความเห็นของเขาก็เรื่องประโยชน์ของเขา

ข้อต่อไปมันเข้าใจ ชำนาญ ชำ

ถาม : ๖. แมวหรือหนูที่ตะครุบกิน นี่คือพวกเถรตรงที่ว่าแมวบาป แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็บาป อย่างนี้เรามีความเห็นด้วยไม่ได้ แมวไม่มีเจตนาฆ่าหนู มันจะกินเท่านั้น แต่พวกอาจารย์บางพวก บางกลุ่มจัดว่าแมวนี้เป็นบาป เป็นเวรตกนรก ผูกพันกันไปกับ

หนูกลับไปกลับมาเรียกว่าศีลขาด แต่อาตมาเห็นว่าแมวไม่มีเจตนาฆ่า มันมีความรู้สึก
อยากจะกินเท่านั้น คือเห็นหนูเป็นอาหาร อาหารก็กินเท่านั้น

ตอบ : นี่เวลาเขาพูด ถ้าคิดอย่างนี้ บอกว่าหนูกับแมวมันมีความผูกพันกัน
กลับไปกลับมา ในพระไตรปิฎกก็มี ที่ว่าคนเคยฆ่ากันมาๆ มันมีบุคคล ๒ คนเคยฆ่ากัน
ประจำ เวลาพระพุทธเจ้ามา บุคคลที่นอนหลับอยู่ให้ตื่นขึ้นมา แล้วให้อภัยต่อกัน เหว
ระงับด้วยการไม่จองเวร ของมันมีต่อกัน แม้แต่หนู แม้แต่สัตว์ที่มันกัดกินเป็นอาหาร มัน
กัดกินมันมีเวร มีกรรมทั้งนั้นแหละ แมวไปกัดหนู หนูรักชีวิตไหม? หนูมันรักชีวิตทั้งนั้น
แหละ หนูไม่ต้องการเป็นอาหารของแมวหรือ แต่มันสุขวิสัย เพราะแมวจับมันได้แล้ว
แมวกินมัน มันก็เสียใจเป็นธรรมดา

ความเสียใจ ความต่างๆ มันเป็นเวรเป็นกรรมไหม? เป็น มันมีเวรมีกรรมทั้งนั้น
แหละ ถ้ามันมีเวรมีกรรมนะ บอกว่าแมวมันจับหนูมันเป็นแค่อยากกิน แล้วอย่างนี้
กรณีการเกิดนะ นี่เป็นยักษ์ เป็นเสือ เป็นสาว เป็นต่างๆ เป็นสัตว์นรกแล้ว สัตว์นรกแล้วมันต้อง
กินเนื้อเป็นอาหาร ถ้าสัตว์นรกแล้วมันกินเนื้อเป็นอาหาร ทำไมมันถึงเกิดเป็นสัตว์นรกล่ะ?
ถ้ามันเกิดเป็นสัตว์นรกแล้วมันเกิดมาทำไม? อะไรพามันเกิด ก็กรรมพามันเกิด

นี่แล้วเวลาเกิดเป็นสัตว์ เวลาสัตว์กินพืชอะไรพามันเกิด แม้แต่เกิดเป็นอบายอะไร
พามันเกิด มันต้องมีที่มาสิ มันมีจุดเริ่มต้นที่มาจากทำไมมันถึงมาเกิดเป็นสัตว์นรกแล้ว มันมี
เวรมีกรรมของมัน ก็กรรมให้ผลไง พอกรรมให้ผลมันมาเกิดเป็นอย่างนี้ ถ้ามีสตินะ มีสติ
เราก็อดดี เราก็ถือศีลของเราถ้ามันเป็นไปได้ แต่มันเป็นไม่ได้เพราะว่ามันเกิดเป็นสัตว์ไว้
ไหม?

อย่างเช่นมนุษย์เรา คุณิมนุชย์เรา มนุษย์ที่กินมังสวิรัตเขาก็ไม่กินเนื้อสัตว์ อ้าว แต่
เรานี้กิน กินทุกอย่างที่โยมถวาย ถ้าถูกต้องนะ ถูกต้องตามธรรมวินัยกินทุกอย่าง เพราะ
มันเจตนาของเขา เวลาเขาให้มา ถ้าให้มังสวิรัตก็กิน เออ ให้อาหารที่เป็นเนื้อสัตว์มาก็
กิน กินทั้งนั้นแหละ เพราะเราไม่ได้ล่า เราไม่ฆ่ามันแล้ว เราภิกษาจาร เราบิณฑบาตเลี้ยงชีพ
ด้วยปฐิแข่ง มนุษย์เขาหาของเขามาด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ ถ้าเขาถวายมา สิ่งนั้นเรากิน
ทั้งนั้นแหละ สิ่งที่ได้มาตบตาตร ของตบตาตรกินทั้งนั้น เว้นไว้แต่เนื้อ ๑๐ อย่างที่
พระพุทธเจ้าห้าม สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าห้ามไม่กิน ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้ห้าม กิน

นี่ไขมันเป็นเวรเป็นกรรม มนุษย์เราก็ยังมีมังสวิวัติ มนุษย์เราก็ยังมีกินเนื้อสัตว์ แม้แต่มนุษย์ มนุษย์มันก็แยกแยะได้ แบ่งได้ว่าอะไรเป็นเวรเป็นกรรม ถ้าไม่เป็นเวรเป็นกรรม เห็นไหม นี่แล้วเราจะไปบอกว่าแวมันเจตนากินอย่างเดียวโดยที่มันไม่เจตนาฆ่า มันไม่เจตนาฆ่า เราฟังวิทยุเสียงธรรมอยู่เขามาเปิดให้ฟัง เปิดให้ฟังว่ามีคฤหัสถ์คนหนึ่ง ไปถามอาจารย์ของเขา บอกโจรปล้นมาเป็นบุญ อาจารย์ถามว่าคิดอย่างนั้นได้อย่างไร? คิดอย่างนั้นเพราะปล้นมาเพื่อเลี้ยงพ่อ เลี้ยงแม่

อ้าว นี่ไงมีคนคิดอย่างนี้จริงๆ เขาถามนะ เขาถามอาจารย์ของเขาว่าการปล้นมานี้ เป็นบุญ เขาบอกเป็นบุญ อ้าว คนอื่นปล้นมาเป็นบาปใช่ไหม? แต่เขาปล้นมาเป็นบุญ เป็นบุญเพราะอะไรล่ะ? เพราะเอามาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เป็นบุญ นี่มีคนคิดอย่างนี้นะ แต่อาจารย์ก็ตอบว่าไม่ถูกๆ อาจารย์พยายามแก้ทิฐิของเขา ก็ย้อนกลับมาที่ ย้อนกลับมาที่ว่าก็สัตว์มันไม่ได้เจตนา ก็มันแค่งินเป็นอาหาร มันก็ไม่มีบาป

ความคิดอย่างนี้ แม้แต่คฤหัสถ์เขาก็คิด เขาคิดของเขาว่าแม้แต่ปล้นมามันก็ยังเป็นบุญ มันเป็นบุญไปไม่ได้หรอก เพราะเริ่มต้นจากที่มันเป็นอกุศล สิ่งที่เป็นอกุศลมันเป็นบุญไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นบุญนะ

ฉะนั้น อย่างที่ว่า นี่เขาบอกว่า

ถาม : มันผูกพันกลับไปกลับมา สิ้นมันขาด

ตอบ : มันไม่มีศีล มันไม่ถือศีล มันทำคุณงามความดีของมันได้ สัตว์นี้ทำดี ทำชั่วได้ สัตว์ที่ดี คุณวิเศษองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยชาติเป็นสัตว์ เสวยชาติเป็นลิง เป็นต่างๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเสวยชาตินะ แล้วเขาบอกว่าไม่มี ภพชาติไม่มี สิ่งต่างๆ ไม่มี ทำบุญกุศลแล้วมันไม่ผลต่อกัน มันก็ไปขัดกับวิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณย้อนอดีตชาติไป จุตูปปาตญาณ สัตว์ที่มันกำเนิด ทำแล้วยอมไปเกิดสิ่งใด อาสวกขณญาณชำระล้างกิเลส ถ้าบอกว่าอดีตชาติไม่มี นี่ไม่มีเจตนาฆ่า มันไม่มีบาปอกุศล มันก็ไปขัดกับวิชา ๓

นี่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีขัดแย้งกัน เริ่มต้นตั้งแต่หยาบๆ ขึ้นไป มันก็อย่างกลางแล้วมัน

ละเอียดขึ้นไป นี่ถ้าอย่างหยาบๆ ขึ้นมา อย่างเราพยายามจะยื่นตัวให้ได้ ถ้าอย่างกลาง
ขึ้นมาเราก็ปฏิบัติ ยิ่งละเอียดขึ้นไปนะจะไม่เอาอะไรเลย คุณเวลาปัญญามันติดแล้วมันจะ
อยู่ตัวของมัน มันจะอยู่ตัวคนเดียวไม่ยุ่งกับใครเลยนะ เพราะมันเป็นงานที่ละเอียด งาน
ในใจมันงานละเอียดมาก พอละเอียดแล้ว ชำระล้างกิเลสไปแล้วมันเข้าใจหมด พอเข้าใจ
หมดมันก็จบไป

ฉะนั้น สิ่งที่คุณนี่มันเป็นความเห็นนะ มันเป็นความเห็นของเขา นี่เขาคัดมา เขา
เลือกมาให้เราพูดว่าเป็นความเห็นของสังคม ในเมื่อสังคม นี่เขาบอกว่า

ถาม : มันเป็นกระแสสังคมที่ยังขัดแย้งกัน ชาวพุทธสมมุติว่าสนทนากัน ขัดแย้ง
กันกับคำสอนของพุทธหรือไม่? กระผมอยากให้อาจารย์ช่วยเปิดทาง

ตอบ : นี่เราก็ไม่เห็นด้วยกับทางนั้น ไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาพูดนะ แต่ที่นี้ใน
เมื่อสังคมเขามีส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งที่เขาเชื่อกัน ที่นี้เวลาเขาเชื่อ เขาก็เก็บเอาแต่สิ่งที่ดีๆ
ไป แต่สิ่งที่เวลาเขาพูดอย่างนี้ พูดขัดแย้งมันเป็นสิ่งที่ว่าใครๆ ก็จะมองข้าม ใครๆ ก็จะไม่
เอาสิ่งนั้นมาเป็นประเด็น เขาว่ามองคนให้มองในแง่ดี ในแง่ที่ไม่ดีเราก็ไม่มอง

ฉะนั้น มองคนในแง่ดีมันดีของใคร? แต่ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติไป เราดูเราเห็น
เองนะ ผู้ใดเห็นธรรม ถ้าไม่เห็นตลาคคมันอยู่อย่างนี้ มันไม่เห็นตลาคค เอากิเลส เอา
ความรู้ ความเห็นของตัวเองไปวิเคราะห์ วิจัยในศาสนา วิเคราะห์ วิจัยไม่ธรรมดานะยังตั้ง
กลุ่ม ตั้งก๊วนขึ้นมาละ คุณอย่างที่ว่านี้ เวลาปฏิบัติขึ้นมาก็มีแนวมีทางของตัวเอง ตั้งกลุ่ม
ตั้งก๊วนกันขึ้นมา แล้วเวลาวงกรรมฐานนี้เป็นกลุ่มเป็นก๊วนใหม่?

วงกรรมฐานนะ หลวงปู่มั่น หลวงปู่ชา ก็ไปหาหลวงปู่มั่น นี่หลวงปู่บุญมี ลูกศิษย์
ที่เป็นมหานิกายเยอะแยะ แล้วเวลาจะปฏิบัติเป็นธรรมยุตนะ หลวงปู่มั่นท่านพูดเอง
ธรรมยุตมหานิกายมันก็แค่ชื่อ ใก้มันยังมีชื่อ แค่ชื่อ แค่สมมุติใจ มันไม่ใช่เป็นกลุ่มเป็น
ก๊วน ท่านบอกว่าถ้าพวกท่านปฏิบัติหมด แล้วพระสงฆ์ฝ่ายมหานิกายเขาจะไม่ได้
ประโยชน์สิ หลวงปู่มั่นไม่ให้มหานิกายปฏิบัติเยอะแยะหลายองค์มากให้อยู่ในมหานิกาย
นั้นนะ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์กับเขา เป็นประโยชน์นะ

นี่ไงไม่แยกกลุ่ม แยกก้อน ไม่มีกลุ่ม ไม่มีก้อน คิดถึงศาสนา คิดถึงบริษัท ๔
 คิดถึงความเป็นไปของสงฆ์ ไม่มีแบ่งมีพรรค มีพวก แต่เวลาจะทำวินัยกรรม เห็นไหม นี่
 เวลาลงอุโบสถ จะลงมันตามธรรมวินัย ผู้ที่มีจิตใจเป็นธรรมจะเคารพองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า การเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็คือเคารพธรรมและวินัย
 ถ้าเคารพธรรมวินัยเวลาลงอุโบสถ เพราะในวินัยพระวินัยบอกไว้ว่า

“นานาสังวาสจะร่วมอุโบสถสังฆกรรมกันไม่ได้ ถ้าร่วมไปแล้วมันเป็นโมฆิยะ
 มันเป็นโมฆะ”

คำว่าเป็นโมฆะ เวลาอุโบสถไปแล้วมันไม่มีผล ฉะนั้น เวลาลงอุโบสถเพื่อความ
 สะอาดของสงฆ์ เห็นไหม ท่านถึงบอกว่าให้มหานิกายลงอุโบสถกับมหานิกาย ธรรมยุต
 ลงอุโบสถกับธรรมยุต มันก็เหมือนกับคนที่เขื่อนักแข่ง คนที่เป็นนักแข่ง เวลาเขาลงไป
 แข่งในสนาม เขาเคารพกติกาของกฎจราจร ถ้าเขาเคารพกฎกติกาของกฎจราจร นักแข่ง
 คนนั้นเป็นคนดีไหม?

เราเป็นนักแข่งที่เกเร ขับรถไปนี่ขวางไปหมดเลย ขวางไปทุกสนามเลย ไม่ให้
 ใครแข่ง ไม่ให้ใครไป เรบอกว่าเป็นนักแข่งที่ดีหรือ? เราเป็นนักแข่งที่เลว เห็นแก่ตัว
 แต่หลวงปู่มันท่านเป็นนักแข่งที่ดี ท่านเคารพกฎจราจร เคารพธรรมและวินัย เพราะธรรม
 และวินัยบอกว่าการานาสังวาสลงอุโบสถสังฆกรรมด้วยกัน ถือว่าเป็นโมฆะ ถ้ามีภิกษุ
 สงฆ์ที่ทูลเข้ามาถือว่าเป็นโมฆิยะ ฉะนั้น ถ้าอย่างนั้นท่านถึงจะให้ลงอุโบสถ จะบอกว่า
 ไม่แบ่งเหล่า แบ่งพรรค แบ่งพวก ไม่เห็นเป็นก๊ก เป็นเหล่า เพราะเป็นธรรมนี้มีความ
 เสมอภาค

สมณะถ้ายังกล่าวคู่ ยังให้โทษคนอื่นไม่ใช่สมณะ ที่นี้เพียงแต่ว่าสมณะที่ไม่เห็น
 ธรรมวินัย ไม่ยอมรับตามธรรมวินัยท่านก็ไม่เอาเข้ามาอยู่ในสังฆกรรม ที่นี้สังฆกรรม
 เห็นไหม เวลาเข้าสังฆกรรมก็ด้วยธรรมวินัย ด้วยกฎจราจร ด้วยกฎว่าถ้านานาสังวาส
 ไม่ให้ลงอุโบสถร่วมกันท่านก็แยกซะ ก็มีคนไปพูดเยอะกว่าหลวงปู่มันมีทิฐิมานะ
 หลวงปู่มันแบ่งฝักแบ่งฝ่าย หลวงปู่มันท่านไม่เป็นธรรม

เวลาพูดนี้พูดอย่างนี้ เพราะในสังคมมี เวลาสังคมเขาพูดพูดอย่างนั้น ฉะนั้น เวลา
 สังคมพูดอย่างนั้นนะ ที่นี้เวลาว่าเป็นธรรมขึ้นมา นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ แม้แต่คนโง่

ไม่รู้จักพระนิพพานเอาเสียเลย เขาก็ยังลงไปกินไปอาบในสระแห่งพระนิพพานได้โดยที่ไม่รู้สึกตัว ข้อนี้ก็เพราะว่าพระนิพพานเป็นธรรมชาติที่มีอยู่โดยทั่วไป นิพพานของสำหรับทุกๆ คน

ฉะนั้น ทุกๆ คนจะทำอะไรก็ได้ ทุกๆ คนจะทำสิ่งใดก็ได้ ก็เลยกลายเป็นเรื่องโลกๆ ไป พอเรื่องโลกๆ ไปก็ เออ อย่างนี้เป็นธรรมดา เพราะท่านไม่มีทิฐิมานะ ท่านไม่เคารพภิกขุจรรยา ท่านขับรถท่านคร่อมเลนก็ได้ จะจอดตรงห้ามจอดที่ไหนท่านทำได้หมดเลยเพราะท่านเป็นธรรม เพราะธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ไม่ต้องเคารพภิกขุจรรยา ไม่ต้องเคารพอะไรเลย แต่หลวงปู่มันท่านเป็นธรรมท่านเคารพ ก็บอกว่ามีทิฐิมานะ ยังแบ่งฝักแบ่งฝ่าย พระอะไร? พระอรหันต์ยังมีพรรค มีพวก

ความคิดของคนนะ เราคิดให้มันชัดเจนขึ้นมา แล้วเราจะกราบด้วยหัวใจนะ จะเคารพมาก เคารพเพราะอะไร? เคารพเพราะนี่มันคือมรรคโคตทางอันเอก จะชักจูงให้จิตใจของเราเข้าไปสู่ธรรม คนที่เขาพยายามถนอมรักษาดนหนทางให้เราได้ก้าวเดิน คนนั้นน่าเคารพไหม? คนๆ นั้นพยายามรักษาไว้ข้อวัตรปฏิบัติ รักษาสิ่งที่จะชักนำใจเราเข้าไปสู่ธรรม เราเคารพไหม? ท่านเสียสละชีวิตของท่านทั้งชีวิตเพื่อให้หมู่คณะ ให้พระที่ประพฤติปฏิบัติให้มีหนทางเข้าไปสู่มรรค สู่ผล จะว่าสู่นิพพานๆ ถ้าใครเข้าถึงจะรู้เอง แล้วคนที่รู้เอง ที่ว่าโดยไม่รู้สีกตัวไม่มี มันชัดเจนแจ่มแจ้ง

ถ้าโดยไม่รู้สีกตัว นี่กระผมนิพพานหรือยังครับ? กระผมนิพพานหรือยังครับ? อย่างนี้ไม่มี พระนิพพานไม่มีอย่างนี้หรอก ถ้าพระนิพพานเข้าไปถึง โอ้โฮ มันแจ่ม มันโพลงหมดนะ หลวงตาท่านกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า นี่เข้าไปสู่นิพพาน กราบพระพุทธเจ้า กราบพระทุกองค์ กราบครูบาอาจารย์ที่ท่านผ่านไปแล้ว กราบแล้วกราบเล่า ไม่ใช่ไม่รู้สีกตัวหรอก โดยที่ไม่รู้ไม่มี ไม่มี นี่พูดให้ฟังว่าสังคมเขาเป็นแบบนั้น

วันนี้ที่พูดเพราะหนึ่งได้พูดเป็นประโยชน์กับศาสนา สองได้พูดให้เห็นว่าครูบาอาจารย์ที่เห็นตถาคต กราบเคารพบูชาแบบหลวงตาท่านกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า กับผู้ที่ไม่เห็นตถาคต ผู้ที่ไม่เห็นตถาคต เห็นไหม นี่ในตำราของเขา

ถาม : เมื่อพระพุทธเจ้าสอนเกี่ยวกับโอปปาติกะนั้นท่านโกหกประชาชนและภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย

ตอบ : นี้อยู่ในตำราของเขา นีเห็นதாகตหรือไม่เห็นதாகต เอวัง